

UTIN LASKUVARJOKERHO RY

Historiallisia tarinoita ...

Tämä kooste on puhtaaksikirjoitus Esa Huusarin Utin Laskuvarjokerho ry:n kerhon 25-vuotisjuhlaan 1988 laatiman muistelokoosteen käsikirjoituksesta. Niteeseen on liitetty myös muuta historiallista aineistoa, lähinnä kilpailutuloksia ja muutamia muita kilpailuihin liittyviä dokumentteja. Puhtaaksikirjoitus, painovirheet ja osa väliotsikoista: Eero Kausalainen 10.10.2002.

Iltaa, ihmiset!

Olen saanut tilaisuuden kertoa teille muutamia tapauksia ja sattumuksia kerhon olemassaolon alkupuolelta.

Tämä ei ole tarkoitettu historiikiksi, joka kertoo asiat tarkasti ja järjestyksessä, vaan nämä ovat mieleeni muistuneita puolivirallisia tapahtumia vuosien varrelta.

Muistutan vielä, että joissakin kohdin aika on voinut kevyesti patinoida muistoja.

Alkuun tuli mieleeni:

Hyppy veteen ilman varjoa pinnoissa lentävän koneen streivasta pudottautuen.

Arkkitehdit: **Rauski Nuorivuori, Tomi Aaltonen, Make Paakkanen** ja lentäjä **Birger Eirilä**.

Hyppääjä olisi ollut Rauski Nuorivuori, jonka piti tyylikkäästi liukua vettä myöten hypyn vauhti pois. Esitys piti myydä eräälle aikakauslehdelle isosta rahasta ja samalla saada korjattua kerhon taloutta.

Sen aikainen valvova viranomainen Kulkulaitosten ja Yleisten Töiden Ministeriön Ilmailuosasto ei onneksi myöntänyt lupaa ko. tempun tekemiseen. Viranomaisella oli tervettä järkeä: Tiukka saatekirje seurasi bumerangin mukana. Asia unohdettiin.

Syöksykierrekokeilu Särkisalmella 1967

Oli heinäkuu –67. **Pentti Mäkelä, Tomi Aaltonen** ja **Make Paakkanen** olivat Särkisalmella näytöshyppykeikalla. Heillä oli erikoislupa laskuvarjohyppykokeiluun alataso Piper Cherokeeesta.

Kun Make oli kapuamassa uloshyppyyn 1300 metrin korkeudessa, siivestä irtosivat virtaukset ja kone muljahti oikealle virheliikkeeseen. Make laski liukumäkeä siivenkärjen yli vapaapudotukseen, kone jatkoi syöksykierteeseen. Kierteen aikana Pena taputti Tomia olkaan ja sanoi: ”Tomi, eiköhän mekin lähdetä?”

Lentäjä [**Pertti** ”Happo”] **Halinen** sai koneen hallintaan parin kierteen jälkeen, otti uuden kierroksen ja nosti koneen taas hyppykorkeuteen, jolloin jälkimmäiset urhot hyppäsivät suuremmitta vaikeuksista.

Näytöksen tilaaja oli lämmittänyt, vesihypyltä tuleville taiteilijoille, saunan ja järjestänyt sinne myös virvokkeita. Tomi avasi pullon, antoi sen Makelle, joka maistoi, antoi takaisin Tomille, joka maistoi ja aikoi pistää pullon pois. Tällöin Pena tarttui Tomia käsivarresta lausuen: ”Tomi, älähän vielä, annahan kun minäkin maistan.”

Tomi ja Make katsoivat hölmistyneinä toisiaan, koska olivat jo vuosia luulleet, ettei Penalle vahvat virvokkeet maistu.

Pakkolasku Utissa

Alkuvuonna 1970 oli konevaikeuksia. Hypättiin useammasta konetyypistä ja pilotitkin vaihtuivat usein.

Alkukesällä **Ahon Seppo, Laksion Make** ja **Päivärinnan Mara** lähtivät Rakennusliike Mikko Revon Cessna 185:llä hyppykeikalle. Lentäjänä oli **Turusen Terho**.

Startissa moottori sammui korkeuden ollessa alle 100 metriä. Pilotti päätti tehdä hätälaskun etusektoriin, lähinnä kai kuutostielle, mutta Utin vallien kohdalla kone osui puihin ja iso mänty sattui rungon ja oikean siiven yhtymäkohtaan. Kone teki puun rungon ympärillä melkein 360 asteen spiraalin oikealle ja pysähtyi puun juurelle pyrstö taivasta kohti.

Heti kun liike lakkasi, alkoi siipitankeista vuotaa polttoainetta. Porukalle tuli kiire ulos kabiinista. Make hyppäsi ensin maahan, toiset heti hänen jälkeensä. Tällöin Make teloi polvensa. Terho oli saanut otsaansa pienen haavauman. Sepolle ja Maralle "ei käynyt kuinkaan", kuten Mara myöhemmin ilmaisi. Kone romuttui täysin.

Porukka kokoontui pakollisten selvitysten jälkeen kerhon parakille, hankkivat jostakin HERMO- ja LIHASJÄNNITYSTÄ poistavaa, suun kautta nautittavaa nestemäistä lääkeainetta, kertoivat tapahtuman viikonlopun aikana useampaan kertaan ja pitivät muutenkin iloa yllä.

Silloin oli pinnalla Peppi Pitkätossun laulu "Kaikki on vinksin vonksin, tai ainakin heikun keikun". Se sopi jotensakin hyvin tähän tapaukseen ja siitä tulikin porukalle isku- ja tunnuslause pitkäksi aikaa.

Varainhankintaa

Kerho joutui taiteilemaan velkojensa ja velvoitteidensa kanssa alkuaikoina monella tavalla. Esimerkkinä: kun CEB oli kaputeerannut keväätalvella -66, kone tuli saman vuoden puolella kuntoon, mutta kerholla ei ollut varaa lunastaa konetta ulos korjaamosta.

Alkuvuodesta 1967 kone oli yhä kanissa ja velkojen korot ja lyhennykset pakkasivat päälle. Kerho kääntyi jäsentensä puoleen. **Laksion Make** rahaston hoitajana keräsi jäseniltä rahaa kerhon tilille.

Eräpäivää edeltävänä iltana Make järjesti itsensä Utin silloiselle aliupseerikerholle ja puhui ihmisiä ympäri maksamaan ennakkoa kerholle. Mitä myöhemmäksi ilta kävi, sen kevyemmin tuntui ennakkomaksuja jäseniltä irtoavan.

Kun Make seuraavana päivänä pitkään valvotun yön jälkeen lähti tekemään pankkikierrosta oli hänellä sekalainen nippu valtakirjoja monenlaisille summille laadittuna. Paperin laatu oli myös kovin kirjava: kaikkea WC- ja virallisen paperin väliltä. Mutta tärkeintä oli, että velvoitteet pankille oli taas puoleksi vuodeksi hoidettu.

Hyppykoneen vaihto, Echo-Bravosta Sierra-Oscariin

Tässä kohdin haluan oikaista nuorempien sekä vanhempienkin hyppääjien käsitystä eräässä asiassa. Edelliseen liittyi seuraava tositarina. Koska ULK ei pystynyt lunastamaan OH-CEB:tä korjaamosta, se oli pakko myydä keväällä 1967. Kone meni, velat jäivät. Kaiken kukkuraksi ulkopuolinen takaaja sanoi takauksensa irti.

Kerho sai kuitenkin jäsenet takaamaan kuolleesta lehmästä jääneet velat. Toiminta oli jumissa. Mutta kun ei ollut sitä tuiki tärkeää lentolaitetta. Tässä kohden kahdeksan kerholaista: **Jouko Haimi, Esa Huusari, Juhani Loikala, Pentti Mäkelä, Jorma Jääskeläinen, Juhani Paavola, Keijo Koskinen ja Veikko Vana** perustivat *Lentokerho 8 ry* -nimisen yhdistyksen, jonka tarkoituksena oli hankkia hyppykäyttöön soveltuva kone.

Kone löytyi: Cessna 170 OH-CSO. Myötämielinen pankkilaitos antoi lainan, jonka 8:laiset itse myös takasivat. Siinä oli ULK:n työjuhta elokuusta 1967 maaliskuuhun 1970. Kone oli ULK:n käytössä sillä sopimuksella, että käyttäjä hoitaa kaikki koneeseen ja pääomaan kohdistuvat kulut. 8:laisille sen ei tarvinnut tuottaa mitään sillä ehdolla, että 8:laiset saivat käyttää konetta ns. omakustannushinnalla.

Vuonna 1970 todettiin "Oskarin" käyneen pieneksi ULK:lle ja päätettiin myydä kone ja purkaa Lentokerho 8 ry. Lentokerhon sääntöihin kuului pykälä: jos ko. ry. lakkaa toimimasta tai se puretaan, kaikki sen kiinteä ja irtain omaisuus siirtyy jonkin toisen ilmaista harrastavan yhdistyksen hallintaan täydellä omistusoikeudella. Tässä tapauksessa päätettiin, että se yhdistys on ULK.

Lentokerho 8:n jäsenet eivät taten paljoa hyötäneet, jos eivät hävinneetkään OH-CSO:n pitkistä hyppykeikasta. Tässä tarinassa lienee riittävästi painoa, että vanhan "Oskarin" kehystetty valokuva saa kerhon koneita esittävässä valokuvarivistössä arvokkaan paikan.

OH-CCA

Kerhon tähän asti pitkäikäisimmän työjuhdan OH-CCA:n (Alfan) hankinnan rahoituksen järjestely 1972 sietää myös mainita.

"Oskarista" luopumisen jälkeen kerho oli toiminut vuokrakoneiden varassa pari vuotta. Keväällä 1972 ruvettiin nykyisen pakin kanssa neuvottelemaan kerhon oman koneen rahoituksesta. Neuvottelut johtivat tulokseen ja kymmenen kerholaista takasivat lainaa henkilökohtaisesti. Kaikki neuvottelut oli käyty pankin toisen johtajan kanssa ja hän suhtautui kerhon toimintaan myötämielisesti.

Konetta piti lähteä hakemaan. **Laksion Make** ja **Kajalan Gitta** menivät pankkiin nostamaan lainaa. Myötämielinen johtaja oli lomalla ja paikalla oleva toinen johtaja ryhtyi takertumaan pikkuseikkoihin. Hän haki takaajien paperit esiin ja katseli siinä olevia nimiä ja perässä olevia ammatteja; pari kolme työssä olevaa, loput koululaisia ja opiskelijoita.

Johtajan ilme alkoi synkistyä ja hän kysyi paljonko se kone maksoikaan, jolloin Maken vastauksesta selvisi, että kone maksoi justiin yhtä paljon, kuin lainaa oli anottu ja saatu. Silloin johtaja pillastui lopullisesti, puhui jotakin, että *"omakotirakentajatkään eivät saa lainaa, kuin korkeintaan 60 % ja teillä on otsaa pyytää 100 % lainotusta turhanpäiväiseen kulutusvehkeeseen, kuten pieni lentokone..."* Hän kielsi lainan noston.

Make ja Gitta marssivat pankista ulos ja ottivat yhteyden myötämieliseen johtajaan, vaikka hänellä olikin loma. Neuvottelussa hän lupasi hoitaa asian, että laina voidaan nostaa heti. Make ja Gitta menivät taas pankkiin sisäistä voitonriemua tuntien ja nostivat lainan. Ja niin kerho sai "Alfansa".

Toivotan kaikille paikalla oleville ratevaa juhlailtaa ja tulevaisuudessakin hyviä hyppy- ja muita kokemuksia, joita myöhemmin muistelllessa aika kuluu, kuin vapaapudotuksessa konsanaan.

[Puhtaaksikirjoittajan huomautus: Edellä esitetty oli Esan esitys kerhon 25-vuotisjuhlissa. Perusteellisena miehenä hän oli selvittänyt ennakolta esityksensä keston ja päättänyt lyhentämään sitä. Jäljempänä on Esan alkuperäisestä käsikirjoituksesta poimitut aikarajoitusten vuoksi karsitut osiot. Ne ovat myöskin hauskaa ajankuvaa, jonka vuoksi ne ansaitsevat tulla liitetyksi tähän historiaa varten tehtyyn tallennukseen.]

Raittiustyötä (n. 1972 – 74)

Valkealan kunta pisti alueellaan toimivat järjestöt kilpailemaan raittiusotsikon alla järjestettävissä tapahtumissa. Palkinnon laatua en muista. Se saattoi olla jopa suoranaista rahallista tukea, mutta ainakin siitä sai toiminta-aktiivisuuspisteitä, jota kautta taas avustusten saamismahdollisuus kasvoi.

Kerho päätti osallistua. Järjestöille määrättiin tai arvottiin paikat. missä esitys pidetään ja koska. ULK:lle Tuohikotin nuorisoseuratalo. Valmistettiin ohjelma ja pakkauduttiin kulkuvälineisiin.

Täydellinen hyppyvarustus, jokin valokuva, vuokrattu Skydiver-filmi ja projektori, **Eeron [Kausalainen]** kitara, **Gitta [Kajala]**, **Sisko [Hyppänen]**, **Aila [Kaksonen]**, **Vesku [Kaivola]**, **Ripa [Ylä-Outinen]**, **Make [Laksio]** ja allekirjoittanut [**Esa Huusari**].

Valmisteltiin ja odoteltiin aloitusta ja yleisöryntäystä. Tuli arvostelulautakunta ja jokunen henkilö. Pidettiin puheet, esiteltiin kamat ja filmi. Lopuksi Eero ja Vesku kevensivät ohjelmaa yhteislaululla kitaran säestyksellä.

Kun tilaisuus saatiin vietyä läpi, äkkiä kamat kasaan ja Vekaran toimiupseerikerholle virvokkeita nauttimaan...

Kerho oli kisassa toisena. Myöhemmin saimme kuulla, että oltaisiin voitettu, jos ennakkomainonta olisi ollut paremmin järjestetty. Seuraavana vuonna paikka oli Utissa ja taisi tulla voitto.

Näytöshypyistä vähän

litti, Helmikuu 1965

Olin vapautunut LjK:sta tammikuussa 1965, hyppyjä takana peräti 14 kpl. Kerholle tuli uusi kone helmikuun loppupuolella. Roikuin Utissa viikonvaihteet ja pyrin hyppäämään. Parin viikon päästä tuli tilaisuus - kun kerran oli tuota hyppyykokemustakin jonkin verran tullut hankittua – näytöshypyille litin Urajärvelle jäärata-ajoihin. Ensimmäinen urheiluhyppyni, näytöshyppy umpikupuvarjolla.

Tultiin Urajärvelle ja tuli hypyn aika. **Pena M. [Mäkelä]** nyökkäili minua istumaan kynnykselle ja siitä strevalle. Tietenkin jalka liukastui pyörältä ja minä putosin hajareisin koneen sukselle. Sainpa kikuteltua itseni siitä jollakin tavalla alas ja varjokin aukesi normaalisti, mutta tuljatessa oli etäisyyttä maaliin kertynyt reilunlaisesti. No, järvenselkää riitti varjolla matkata sekä vielä lumihangessa harppoa ennen kuin saavuin varsinaiselle näytöskohteelle.

Joulupukki ja tontut Mäntyharjulla 30.11.1970

Kausalaisen Eero, Laksion Make ja Päivärinnan Martti tekivät joulupukkinäytöshypyn Mäntyharjuun vuonna 1970. Eero valittiin äänestyksen tuloksella joulupukiksi. Saatu tehtävä aiheutti tosin pientä happamuutta Eeron mielialaan.

Uloshyppy meni vähän kauas ja näytti hetken siltä, etteivät hyppääjät pääse lähellekään kohdetta eli kaupan kattoa. Make jäi suosiolla kauemmas. Mara pääsi lähimmäksi: kaupan räystäslautoja potkien tyylikkäästi maahan. Joulupukki itse sinnitteli loppuun asti. *Aivan viime hetkillä hän kuitenkin törmäsi lähipellolta taloon kulkevaan puhelinjohtoon. Toinen johdoista katkesi, mutta toinen pysäytti hetkeksi vauhdin.* Pukki romahti vähemmän tyylikkäästi vaakasuoraan asentoon *alla sattumalta olleen* omenapuun latvustossa. Tässä kohtaa puu hajosi kolmeen tai neljään osaan

ja pudotti pukin alas oksien seassa. Kaiken kokemansa jälkeen pukin mieli oli kovin musta. Puheteksti, mitä hän hetken aikaa käytti oli 100 % painokelvotonta.

[Kursivoidussa tekstin osassa on puhtaaksikirjoittaja, itse tarinan päähenkilönä, korjannut Esan tekstin pieniä asiavirheitä]

Maamiehenä paikalla ollut **Ylä-Outisen Risto** meni auttamaan varjon selvimistä oksien seasta ja koetti rauhoitella pukkia jouluisemmalle mielelle. Ympärillä pyöri iso lauma pienempiä ja suurempia lapsia. Näytöskohteessa jaettiin karamellejä ja seurusteltiin lasten kanssa, tosin isommat pojanjullikat vähän irvistelivät joulupukille tyylikkäästä maahantulosta ja erinomaisesta kielenkäytöstä.

Aikanaan porukka normaaliasuissaan pakkautui junaan Mäntyharjun asemalta. Matkalla Eero koetti pestä kasvoiltaan siihen hierottua poskipunaa, tosin huonolla menestyksellä.

Edessä oli vielä yksi koettelemus: pienen tytön pukille antama karkkipussi, josta kaverit saivat tietää, vaatiensa sitä heti jaettavaksi porukan kesken. Eero oli ajatellut viedä sen kotiin eikä heti suostunut jakoon. Tällöin syntyi pieni rintamahyökkäys ja painiottelu, jonka aikana karkkipussi hajosi. Nahina päättyi siihen ja porukka keräili karkit lattialta, jolloin jakokin tuli sitä kautta suoritettua. Loppumatkan aikana imeksittiin karamellejä hiljaisuuden vallitessa.

Näytöshyppy Joensuussa 1971

Kerholla oli joulupukkinäytöshyppy Joensuuhun 1971. Meitä hyppääjiä oli **Jääskeläisen Markku, Niemisen Jorma** ja allekirjoittanut [**Esa Huusari**].

Hyppyhetki oli sovittu melko myöhään iltapäiväksi ja kun me olimme krepparikorkeudessa alkoi olla jo melko hämärää. Kun heitin ensimmäiset krepparit ja työnsin päätä oviaukosta ulos kävi ensimmäinen takaisku: joulupukilta lähtivät viikset ja livakasti. Emme nähneet papereita maahan asti ja hämärtyi koko ajan lisää. Heitimme uudet paperit, emmekä nähneet niitäkään tarkasti. Päätettiin hypätä pienellä arvauksella, onhan Joensuun tori aika suuri ...

Tarkkuudesta ei kyllä tullut paras mahdollinen. Etäisyyttä torille jäi keskimäärin 200 metriä. Make tuli rakenteilla olevan talon varastoalueelle harjaterästen, lautojen, rakennuskoneitten ym. joukkoon. Ei vahinkoja.

Jore onnistui laskeutumaan omakotitalon piharakennuksen harjalle, josta peltikattoa pää alaspäin luistaen räystäältä suoraan koristepensasiin. Ei muuta vahinkoa, kuin pieni haavauma peukalossa, joka tuli sormien luistettua peltikaton saumasta.

Itse tulin erään omakotitalon puutarhaan. Ei vahinkoja. Ystävälliset autoilijat poimivat meidät heti kyytiinsä ja kuskasivat torille hoitamaan näytöksen loppuosaa tilaajatavaratalossa, jossa syntyi todellinen kaaos, kun valtava määrä ihmisiä koetti päästä kulkemaan samaa tahtia pukkitrion kanssa. Parin tunnin ajan vuorottelimme, yhden pukin ollessa aina asiakkaiden keskuudessa jakamassa namusia.

Kotka, kevät 1974

Kotkaan, Sutelan Sokosmarkettiin hypättiin näytös keväällä 1974. Keli oli kehnonlainen, tasainen pilvikatto n. 600 metriä. Hyppääjät **Seppo Heikkilä, Olavi Kilpinen, Tatu Soini** ja allekirjoittanut [**Esa Huusari**].

Silloin oli erikoismääräys varjon kehittymiskorkeuden sallimisesta 400 m, jos päävarjo on pakattu kahdella apuvarjolla. Minä tietenkin haalin jostakin toisen apuvarjon ja pakkasin ”hippi-PC” Mk II:n kahdella apuvarjolla.

Uloshyppypaikka lähestyi ja pilvet hipoivat konetta 600 metrissä. Poistuttiin koneesta samalla ylilennolla lyhyin välein ja avattiin varjot heti. Minäkään en ottanut 5 – 6 sekuntia vapaata, joka

kaluston kannalta olisi ollut mahdollista. Kaikki meni muuten hyvin, paitsi allekirjoittaneen kaksi apuvarjoa sekaantui jollain lailla ja saattoi kuvun aika lailla rusinan näköiseksi. Niinpä suurempia kummailematta päästin rusinan irti ja avasin varavarjon. En päässyt lähellekään kohdetta. Toiset hyppääjät kyllä osuivat tosi hienosti.

Näytöksen tilaaja ei ollenkaan paheksunut näytöksen lievää epäonnistumista, vaan piti siitä jopa niin paljon, että ko. kohteeseen hypättiin seuraavina vuosina vielä useita näytöksiä.

Modifiointia maalaisjärjellä

Hypättiin harjoitushyppyjä kevättälvella 1967 ”Oskarista”. Meitä oli kuorma lähdössä: **Koskisen Keijo, Laksion Make** ja allekirjoittanut. Varjokalustosta oli pulaa ja yhdestä 3-sokkaisesta repusta puuttui laukaisukahva, mutta löytyi ylimääräinen 4-sokkainen kahva.

Me porukalla modifioimme laukaisujärjestelmän jättämällä ylimääräinen sokka muiden väliin pieneksi vapaaksi lenkiksi. Puin varustuksen ylleni tyytyväisenä ja lähdimme taivaalle. Pääsimme johonkin 400 metrin korkeuteen, kun koneesta hävisivät yhtäkkiä kierrokset. Olin onnistunut pujottamaan laukaisuvaijerin lenkin kaasuvivun ympäri: vedin samalla kaasut pois päältä. Lentäjä **Kelosen Kari** tönä minua sivuun. Väistin ja samalla vaijerilenkki veti kaasuvivun varren käyräksi.

Tässä vaiheessa lentäjä huomasi, mikä oli tilanne ja irrotteli vaijerin ja vänteli kaasuvivun varren suoraksi. Tähän kuluneena aikana koneen korkeus vajeni huomattavasti, mutta moottorin ärähtäessä taas nousukierroksille koneessa olijoiden ilmeet kirkastuivat.

Lähtökorkeus oli 1300 metriä, 15 sekuntia, käännösharjoitus ja varjon aukaisu. Otin kahvan käteen ja vedin ja vedin. Sain vaijerin putkesta esiin n. 10 – 15 cm ja sitten stoppi. Tässä vaiheessa käsi siirtyi nopeasti varavarjon kahvalle ja veto. Asento muuttui. Samalla myös näkyviin tullut päävarjon apuvarjo sai ilmaa ja veti väkisin päävarjon ulos repusta, jossa oli vielä yksi sokka kiinni.

Niin purjehdin 65. hyppyni kahden varjon varassa lähes ohjauskyvyttömänä maata kohti itsekseni hiljaa manaille.

Edellä on selvinnyt alustavat syyt tapahtumaan. Lopullinen vajaatoiminnan syy oli vaijerin kierto alimman sokan yläpuolella olevan nepparin väärältä puolelta, joka lukkoutui, kun kiskaisin kahvasta. Se modifikaatioista.

[Esan käsikirjoituksen 25-juhlavuotisosa päättyi tähän. Jäljempänä on vielä puhtaaksikirjoitettuna Esan ’lunttilappu’ SM-89, joka samalla oli ULK:n 25-vuotisjuhlakisa, avajaispuhetta varten. Se on taltioitu tähän, koska siinä on taltioituna pieni historiallinen katsaus]

Hyvä Laskuvarjoväki

Olemme aloittamassa 25. taito- ja tarkkuuslajien SM-kilpailuja. Samalla ne ovat ULK:n 25-vuotisjuhlakilpailut, sekä kymmenennet SM:t Utissa taito- ja tarkkuushypyissä.

Syksyllä 1964 Utissa

- Hypättiin epäviralliset SM-kilpailut, joissa kilpailijoita oli 19.
- Maassa oli kaksi kerhoa: ULK ja SLK ja hyppääjiäkin jo useampi kourallinen
- Kilpailut pidettiin tarkkuuslajeissa
- Henkilökohtainen tarkkuushyppy: yksi hyppy yksiaukkoisella ja yksi hyppy umpikupuvarjolla, hyppyjen yhteistuloksen keskiarvo oli lopputulos. Mestari: **Risto Valta**, keskiarvolla 23,20 m
- Joukkuetarkkuushyppy 3 hengen joukkuein, yhteistuloksen keskiarvo oli lopputulos. Mestari: SLK II, keskiarvolla 6,16 m

SM-65. Toukokuussa 1965 Malmilla

- Ensimmäiset viralliset SM:t, 16 kilpailijan mittelöinä
- Vieläkin hypättiin pelkästään tarkkuuslajit
- Henkilökohtainen tarkkuus: kolmesta hypystä kahden parhaan hypyn keskiarvo oli lopputulos. Mestari: **Antero Takkala**, keskiarvo 1,67 m
- Joukkuetarkkuus, kaksi hyppyä kolmen henkilön joukkuein. Paremmasta kierroksesta keskiarvo oli lopputulos. Mestari SLK, tuloksella 4,09 m.

- Edellä mainituissa kilpailuissa hyppääjää hyvitetiin seisontalaskusta vähentämällä 10 % mitatusta tuloksesta
- Mittanauhaa venytettiin niin pitkälle, kuin se yleensä oli mahdollista
- Utissa suurin etäisyys oli 309 m 51 cm ja pienin 4 m 6 cm
- Malmilla vastaavasti 320,00 m ja 87 cm
- Siis kuitenkin 1 cm:n tarkkuudella, kuten nykyisinkin
- Tällainen hajonta hypyissä vaati varmasti tuomareilta ja mittamiehiltä erittäin hyvää fyysistä kuntoa
- Laskuvarjourheilu on näiden 25 vuoden aikana kehittynyt tulosten, sääntöjen, varusteiden, tiedon, taidon ja hyppyturvallisuuden suhteen suuresti

Olemme valmiit aloittamaan vuoden 1989 taito- ja tarkkuuslajien Suomenmestaruuskilpailut. Toivotan kaikille kilpailijakollegoilleni menestyksekkäitä kisoja.